

[Madsen-Mygdal.]

jeg sige, Haandelag, som nu en Gang skal til. Det kan ikke nægtes, at der er en højst bemærkelsesværdig Forskel fra Amt til Amt eller rettere fra Jurisdiktion til Jurisdiktion med Hensyn til, hvad der er udrettet, fuldkommen afhængigt af, paa hvilken Maade de paagældende Udvalgsmedlemmer har været i Stand til at røgte deres Hverv. Og som jeg nævnte ved Forelægningen, er der navnlig i Sønderjylland en Mand, som skal være næsten en Mirakeldoktor og have tilvejebragt Akkorder og faaet Kreditorerne til at bidrage i et Omfang, man paa Forhaand skulde anse for ganske udelukket. Jeg har derfor ment, at det i Virkeligheden er en Forbedring, at der er indført to Udvalg, og jeg beklager, om Ministeren skulde fastholde det Standpunkt, at der ikke skal være noget Amtsudvalg, men at Centraladministrationen skal træde i Forbindelse med de stedlige Udvalg, hvori Dommeren er Formand. Jeg tror, at det vil medføre, at der vil komme til at mangle Initiativ i mange Henseender, og at dernæst Forbindelsen mellem Ministeriet og disse Udvalg bliver for besværlig.

Fremdeles udtalte Ministeren, at der burde ikke staa, at Laanegrænsen, som Gældsforpligtelsen skulde nedskrives til, skulde være den Værdi, som Udvalget skønnede, at Ejendommen med Besætning og Inventar var værd, men at der skulde staa: Ejendomsskylden plus, hvad Besætning og Inventar skønnedes at være værd. Jeg nævnte allerede ved Forelæggelsen, at vi har været inde paa samme Tankegang. Det lyder meget rimeligt, og hvis Ejendomsskylden var Udtryk for det, den egentlig skulde være, nemlig Udtryk for, hvad en Bondegaard var værd i Handel og Vandel, er det ogsaa det, vi tænkte os. Men det er jo ikke nogen Hemmelighed — det kan vi lige saa godt tale aabent om her —, at det i hvert Fald ikke hidtil er lykkedes OverSkyldraadet at tilvejebringe en Ejendomsskyldvurdering, der er ensartet hele Landet over. Jeg skal ikke her nævne enkelte Amter. Men jeg tror, at ærede Medlemmer vil være enige med mig om, at hvis vi tager Ejendomsskyldværdien, var der en hel Række Amter, hvor en Akkordordning meget godt kan tænkes tilvejebragt med den Laanegrænse, der angives ved Ejendomsskyldværdien, men der er andre Ægne og Amter i Landet, hvor det faktisk vil betyde, at Akkordordningen er udelukket, fordi Ejendomsskyldvurderingen er en saa variabel Vurdering, at den, naar man skal

til at bruge den paa denne Maade, ikke kan bære en saadan Anvendelse.

Naar den højtærede Landbrugsminister endelig ønskede Kautio fra Kommunerne for 25 pCt. af Beløbet, maa jeg sige, at det er en Bestemmelse, som i høj Grad vil vanskeliggøre hele Akkordordningen. Det vil ogsaa medføre en ulige Behandling, idet der sikkert vil være nogle Kommuner, som stiller sig velvilligt, og andre, der stiller sig mindre velvilligt. Og jeg anser ikke en saadan Kautio for nødvendig, hvis vi fastholder de Begrænsninger, Lovforslaget i øvrigt indeholder.

Naar Ministeren altsaa, som jeg forstod, som et femte Punkt vil foretrække en central Laanekasse for hele Landet i Stedet for en Laanekasse i hvert enkelt Amt, maa jeg, hvis Ministeren ikke har meget stærke Grunde, der kan overbevise mig, foretrække, at der kommer en Laanekasse i hvert Amt, fordi det bringer den større Smidighed og Bevægelighed efter Forholdets Natur, som er nødvendig, naar en saadan Akkordordning skal opnaas. Det lader sig ikke gøre, hverken fra Rigsdagens eller fra Ministerens Side, at foreskrive faste Skabeloner for en saadan Akkordordning. De, der har fulgt, hvad der i saa Henseende er sket ude i Landet — det er heldigvis ikke saa meget endnu, men det kan befrygtes at ville blive mere —, vil se, at enhver Akkordordning næsten er en Type for sig; der er altid særlige Forhold, som skal tages i Betragtning. Derfor tror jeg ikke, at det hele kan ledes fra en Centrallaanekasse, der har sit Sæde her i København, men jeg tror, at det bør lægges ud til Amtslaanekasser.

Naar endelig Ministeren siger, at det bør ikke være saaledes, at man kan opnaa Akkord hvert Halvaar og blive ved at trække paa Statskassen, saa er vi selvfølgelig ikke uenige deri, og hvis Ministerens Tilslutning afhænger af, at der kommer en Bestemmelse ind, som forhindrer sligt, skal jeg for mit Vedkommende ikke i fjerneste Maade have noget at indvende derimod, for det er selvfølgelig heller ikke Hensigten fra vor Side. Hvis den Akkordordning, der tilvejebringes, ikke er af den Beskaffenhed, at den kan holde, og hvis den Vurdering, der har fundet Sted af Mandens personlige Egenskaber, maaske ej heller kan holde, saa er der ingen Grund til Gentagelse, og det ønsker vi heller ikke.

Jeg maa derfor til Slut sige, at i det, som den højtærede Minister har peget paa, er der adskillige Ting, som vi ikke har noget imod at overveje og eventuelt gaa